

Τροποποιημένες κατευθυντήριες γραμμές για τα όρια των συμβάσεων

ειοπα

European Insurance and
Occupational Pensions Authority

NEA: Κατευθυντήρια γραμμή 0 – Όρια των συμβάσεων

1. Οι ασφαλιστικές και αντασφαλιστικές επιχειρήσεις δεν πρέπει να εκλαμβάνουν τα όρια των συμβάσεων απλώς ως μία χρονική στιγμή, αλλά ως το όριο μεταξύ των ασφαλιστρών και των υποχρεώσεων που περιλαμβάνονται στη σύμβαση και των ασφαλιστρών και των υποχρεώσεων που δεν περιλαμβάνονται στη σύμβαση. Οι ταμειακές ροές που σχετίζονται με τα ασφάλιστρα και τις υποχρεώσεις που περιλαμβάνονται στη σύμβαση πρέπει να προβάλλονται με τη χρήση ρεαλιστικών παραδοχών και, ως εκ τούτου, η προβολή των ταμειακών ροών ενδέχεται να υπερβεί οποιαδήποτε από τις ημερομηνίες που αναφέρονται στο άρθρο 18 παράγραφος 3 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού.

ΤΡΟΠΟΠΟΙΗΜΕΝΗ: Κατευθυντήρια γραμμή 5 – ΔΙΑΧΩΡΙΣΜΟΣ ΤΗΣ ΣΥΜΒΑΣΗΣ

2. Οι ασφαλιστικές και αντασφαλιστικές επιχειρήσεις πρέπει να αξιολογούν εάν κατά την ημερομηνία αναγνώρισης είναι δυνατός ο διαχωρισμός της σύμβασης και να εξετάζουν, σε κάθε ημερομηνία αποτίμησης, εάν έχει επέλθει οποιαδήποτε μεταβολή που θα επηρέαζε την προηγούμενη αξιολόγηση.
3. Οι ασφαλιστικές και αντασφαλιστικές επιχειρήσεις πρέπει να θεωρούν ότι μια σύμβαση μπορεί να διαχωριστεί για τον σκοπό των ορίων της σύμβασης εάν –και μόνον εάν– δύο (ή περισσότερα) μέρη της σύμβασης είναι ισοδύναμα από την άποψη του κινδύνου με δύο (ή περισσότερες) συμβάσεις που θα μπορούσαν να πωληθούν χωριστά. Για τους σκοπούς της παρούσας κατευθυντήριας γραμμής, δύο συμβάσεις πρέπει να θεωρηθούν ισοδύναμες από την άποψη του κινδύνου εάν δεν υφίσταται καμία αισθητή διαφορά στα οικονομικά μεγέθη των συμβάσεων όσον αφορά τον ασφαλιστικό ή τον χρηματοοικονομικό κίνδυνο που βαρύνει την επιχείρηση.
4. Με την επιφύλαξη του προηγούμενου σημείου, όταν όλα τα τμήματα μιας σύμβασης έχουν το ίδιο όριο, οι επιχειρήσεις δύνανται, ως απλοποίηση, να εξετάσουν το ενδεχόμενο μη διαχωρισμού της σύμβασης για τον σκοπό του καθορισμού των ορίων της σύμβασης.
5. Όταν ένα δικαίωμα ή μια εγγύηση καλύπτει περισσότερα του ενός μέρη της σύμβασης, οι ασφαλιστικές και αντασφαλιστικές επιχειρήσεις πρέπει να προσδιορίζουν κατά πόσον είναι δυνατός ο διαχωρισμός της σύμβασης ή κατά πόσον πρέπει να αποδοθεί στο σχετικό τμήμα της σύμβασης.
6. Εάν μια σύμβαση θεωρείται ασφαλιστική σύμβαση κατά την οδηγία Φερεγγυότητα II, οι ασφαλιστικές και αντασφαλιστικές επιχειρήσεις πρέπει να θεωρούν ότι από όλα τα διαχωρισθέντα τμήματα της σύμβασης απορρέουν υποχρεώσεις ασφάλισης ή αντασφάλισης.

7. Εάν μια σύμβαση έχει διαχωριστεί για τους σκοπούς της αποτίμησης των ορίων της σύμβασης, κάθε τμήμα πρέπει να αντιμετωπίζεται ως ανεξάρτητη σύμβαση.

ΔΙΑΓΡΑΦΕΙΣΑ: Κατευθυντήρια γραμμή 6 – Προσδιορισμός αισθητής επίδρασης στα οικονομικά μεγέθη της σύμβασης

NEA: Κατευθυντήρια γραμμή 6Α – Προσδιορισμός χρηματοοικονομικής εγγύησης παροχών με αισθητή επίδραση στα οικονομικά μεγέθη της σύμβασης

8. Για να καθοριστεί εάν μια χρηματοοικονομική εγγύηση δεν επηρεάζει αισθητά τα οικονομικά μεγέθη της σύμβασης, οι ασφαλιστικές και αντασφαλιστικές επιχειρήσεις πρέπει να λαμβάνουν υπόψη όλες τις πιθανές μελλοντικές ταμειακές ροές που ενδέχεται να προκύψουν από τη σύμβαση.
9. Οι ασφαλιστικές και αντασφαλιστικές επιχειρήσεις πρέπει να θεωρούν ότι μια χρηματοοικονομική εγγύηση παροχών επηρεάζει αισθητά τα οικονομικά μεγέθη της σύμβασης μόνον εάν η χρηματοοικονομική εγγύηση συνδέεται με την καταβολή των μελλοντικών ασφαλίσεων και παρέχει στον αντισυμβαλλόμενο διακριτό οικονομικό πλεονέκτημα.
10. Κατά τον καθορισμό του κατά πόσον μια χρηματοοικονομική εγγύηση παρέχει αισθητό χρηματοοικονομικό πλεονέκτημα, οι ασφαλιστικές και αντασφαλιστικές επιχειρήσεις πρέπει να εξετάζουν τον βαθμό στον οποίο αναμένεται να μεταβληθεί αισθητά το σύνολο των μελλοντικών ταμειακών ροών εάν δεν υπήρχε η χρηματοοικονομική εγγύηση. Οι επιχειρήσεις μπορούν να προβαίνουν στην εκτίμηση αυτή βάσει ποιοτικών και ποσοτικών κριτηρίων.
11. Η ποιοτική εκτίμηση πρέπει να εξετάζει κατά πόσον η διαμόρφωση (κίνδυνος, χρόνος πραγματοποίησης και ποσό) των ταμειακών ροών της σύμβασης με τη χρηματοοικονομική εγγύηση διαφέρει αισθητά από τη διαμόρφωση της σύμβασης χωρίς τη χρηματοοικονομική εγγύηση.
12. Η ποσοτική εκτίμηση πρέπει να βασίζεται στο κατά πόσον είναι αισθητή η σχετική διαφορά της αξίας του συνόλου των μελλοντικών υποχρεώσεων που σχετίζονται με τη σύμβαση με και χωρίς τη χρηματοοικονομική εγγύηση («αξία της χρηματοοικονομικής εγγύησης») με βάση την αναμενόμενη παρούσα αξία. Κατά τον υπολογισμό της αξίας των υποχρεώσεων χωρίς τη χρηματοοικονομική εγγύηση, οι ασφαλιστικές και αντασφαλιστικές επιχειρήσεις πρέπει να υποθέτουν ταμειακές ροές ίσες με το ποσό που θα καταβαλλόταν εάν δεν υφίστατο ή χρηματοοικονομική εγγύηση. Όσον αφορά συμβάσεις στις οποίες οι παροχές

εξαρτώνται από τις αποδόσεις των αγορών, οι επιχειρήσεις πρέπει να υποθέτουν παροχές που είναι συνεπείς με τη σχετική χρονική διάρθρωση των επιτοκίων άνευ κινδύνου που χρησιμοποιείται για τον υπολογισμό της βέλτιστης εκτίμησης που αναφέρεται στο άρθρο 77 παράγραφος 2 της οδηγίας Φερεγγυότητα II, χωρίς τη χρήση προσαρμογής μεταβλητότητας και προσαρμογής λόγω αντιστοίχισης. Κατά τον υπολογισμό της αξίας των υποχρεώσεων με τη χρηματοοικονομική εγγύηση, οι ασφαλιστικές και αντασφαλιστικές επιχειρήσεις πρέπει να λαμβάνουν υπόψη στην αποτίμηση οποιαδήποτε μορφή εγγυημένων παροχών που απορρέουν από τη χρηματοοικονομική εγγύηση. Η ορθή εξέταση της διαχρονικής αξίας των δικαιωμάτων και των εγγυήσεων είναι σημαντική για την εν λόγω εκτίμηση.

NEA: Κατευθυντήρια γραμμή 6B – Προσδιορισμός μιας κάλυψης για συγκεκριμένο αβέβαιο συμβάν που επηρεάζει δυσμενώς τον ασφαλισμένο με αισθητή επίδραση στα οικονομικά μεγέθη της σύμβασης

13. Κατά τον προσδιορισμό του κατά πόσον η κάλυψη για συγκεκριμένο αβέβαιο συμβάν που επηρεάζει δυσμενώς τον ασφαλισμένο (κάλυψη) δεν επηρεάζει αισθητά τα οικονομικά μεγέθη της σύμβασης, οι ασφαλιστικές και αντασφαλιστικές επιχειρήσεις πρέπει να λαμβάνουν υπόψη όλες τις πιθανές μελλοντικές ταμειακές ροές που ενδέχεται να προκύψουν από τη σύμβαση.
14. Οι ασφαλιστικές και αντασφαλιστικές επιχειρήσεις πρέπει να θεωρούν ότι μια κάλυψη επηρεάζει αισθητά τα οικονομικά μεγέθη της σύμβασης μόνον εάν η κάλυψη συνδέεται με την καταβολή των μελλοντικών ασφαλίσεων και παρέχει στον αντισυμβαλλόμενο αισθητό χρηματοοικονομικό πλεονέκτημα.
15. Κατά τον καθορισμό του κατά πόσον μια κάλυψη παρέχει αισθητό χρηματοοικονομικό πλεονέκτημα, οι ασφαλιστικές και αντασφαλιστικές επιχειρήσεις πρέπει να εξετάζουν τον βαθμό στον οποίο αναμένεται να μεταβληθεί αισθητά το σύνολο των μελλοντικών ταμειακών ροών εάν η κάλυψη δεν υπήρχε. Οι ασφαλιστικές και αντασφαλιστικές επιχειρήσεις μπορούν να προβαίνουν στην εκτίμηση αυτή βάσει ποιοτικών και ποσοτικών κριτηρίων.
16. Η ποιοτική εκτίμηση πρέπει να εξετάζει κατά πόσον η διαμόρφωση (κίνδυνος, χρόνος πραγματοποίησης και ποσό) των ταμειακών ροών της σύμβασης με την κάλυψη διαφέρει αισθητά από τη σύνθεση της σύμβασης χωρίς την κάλυψη.
17. Η ποσοτική εκτίμηση πρέπει να βασίζεται στο κατά πόσον είναι αισθητή η σχετική διαφορά της αξίας του συνόλου των μελλοντικών υποχρεώσεων που σχετίζονται με τη σύμβαση με και χωρίς την κάλυψη («αξία της κάλυψης») με βάση την αναμενόμενη παρούσα αξία.

Κατά τον υπολογισμό της αξίας των υποχρεώσεων χωρίς την κάλυψη οι ασφαλιστικές και αντασφαλιστικές επιχειρήσεις πρέπει να λαμβάνουν ως παραδοχή ότι η κάλυψη δεν υφίσταται. Κατά τον υπολογισμό της αξίας των υποχρεώσεων με την κάλυψη οι ασφαλιστικές και αντασφαλιστικές επιχειρήσεις πρέπει να λαμβάνουν υπόψη όλες τις υποχρεώσεις. Η εξέταση πιθανών μελλοντικών σεναρίων είναι σε ορισμένες περιπτώσεις σημαντική για τη συγκεκριμένη εκτίμηση.

NEA: Κατευθυντήρια γραμμή 6Γ – Επανεκτίμηση της αισθητής επίδρασης μιας κάλυψης ή μιας χρηματοοικονομικής εγγύησης

18. Οι ασφαλιστικές και αντασφαλιστικές επιχειρήσεις πρέπει να διατηρούν τα όρια των συμβάσεων σταθερά καθ' όλη τη διάρκεια ισχύος της σύμβασης σχεδόν στο σύνολο των περιπτώσεων. Ωστόσο, τα όρια της σύμβασης ενδέχεται να χρειαστεί να τροποποιηθούν λόγω μεταβολών στο εξωτερικό περιβάλλον όπως καθορίζονται στο άρθρο 29 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού, καθώς και λόγω μεταβολών στους όρους της σύμβασης.
19. Οι ασφαλιστικές και αντασφαλιστικές επιχειρήσεις δεν αναμένεται να επανεκτιμήσουν το κατά πόσον μια κάλυψη ή μια χρηματοοικονομική εγγύηση έχει αισθητή επίδραση σε κάθε ημερομηνία αποτίμησης. Ωστόσο, οι ασφαλιστικές και αντασφαλιστικές επιχειρήσεις πρέπει να εκτελούν αυτή την επανεκτίμηση εάν υπάρχει κάποια ένδειξη που μπορεί να οδηγήσει σε διαφορετικό συμπέρασμα. Ειδικότερα, προκειμένου να εκτιμήσουν μεταβολές στο οικονομικό περιβάλλον, οι επιχειρήσεις πρέπει να συγκρίνουν το τρέχον οικονομικό περιβάλλον με το οικονομικό περιβάλλον που υφίστατο όταν έγινε η εκτίμηση για τον καθορισμό των ισχυόντων ορίων της σύμβασης και να προβούν σε επανεκτίμηση μόνον εάν οι μεταβολές είναι ακραίες. Για τον σκοπό αυτόν, δεν πρέπει να θεωρούνται ακραίες οι μεταβολές της σχετικής χρονικής διάρθρωσης επιτοκίων άνευ κινδύνου που χρησιμοποιείται για τον υπολογισμό της βέλτιστης εκτίμησης σύμφωνα με το άρθρο 77 παράγραφος 2 της οδηγίας Φερεγγυότητα II, εφόσον αυτές είναι λιγότερο ακραίες από τη μεταβολή των επιτοκίων όπως ορίζεται στο σενάριο του επιτοκιακού κινδύνου σύμφωνα με την τυποποιημένη μέθοδο.
20. Οι ασφαλιστικές και αντασφαλιστικές επιχειρήσεις πρέπει να μεταβάλλουν τα όρια των συμβάσεων μετά την εν λόγω επανεκτίμηση μόνον εάν η επανεκτίμηση οδηγεί σε σαφώς διαφορετικό συμπέρασμα από την εκτίμηση που διεξήχθη για τον καθορισμό των ισχυόντων ορίων της σύμβασης.
21. Όταν η επανεκτίμηση της αισθητής επίδρασης μιας κάλυψης ή χρηματοοικονομικής εγγύησης οδηγεί σε μεταβολή των ορίων της σύμβασης η οποία έχει σημαντικό αντίκτυπο στην αποτίμηση των τεχνικών προβλέψεων και τη φερεγγυότητα της επιχείρησης, οι

ασφαλιστικές και αντασφαλιστικές επιχειρήσεις πρέπει να αναφέρουν αμελλητί αυτήν τη μεταβολή στην εποπτική αρχή. Επιπλέον, οι ασφαλιστικές και αντασφαλιστικές επιχειρήσεις πρέπει να θεωρούν την κατάσταση αυτή ως ουσιώδη μεταβολή κατά το άρθρο 312 παράγραφος 3 του κατ' εξουσιοδότηση κανονισμού και να την περιλαμβάνουν στην ετήσια έκθεση που αναφέρεται στο άρθρο αυτό, συμπεριλαμβάνοντας λεπτομερή περιγραφή της επανεκτίμησης και του αντικτύπου της στην κατάσταση φερεγγυότητας της επιχείρησης.

22. Σε αντίθετη περίπτωση, η εκτίμηση ως προς το κατά πόσον μια κάλυψη ή χρηματοοικονομική εγγύηση έχει αισθητή επίδραση στα οικονομικά μεγέθη της σύμβασης δεν πρέπει να μεταβληθεί.
23. Οι ασφαλιστικές και αντασφαλιστικές επιχειρήσεις δεν πρέπει να επανεκτιμούν τα όρια της σύμβασης για τις διάφορες προσομοιώσεις που χρησιμοποιούνται για τον υπολογισμό της βέλτιστης εκτίμησης χρησιμοποιώντας μεθόδους προσομοίωσης ή για τις προσομοιώσεις ακραίων καταστάσεων που χρησιμοποιούνται για τον υπολογισμό των κεφαλαιακών απαιτήσεων φερεγγυότητας.

Κανόνες συμμόρφωσης και υποβολής στοιχείων

24. Το παρόν έγγραφο περιέχει κατευθυντήριες γραμμές οι οποίες εκδίδονται δυνάμει του άρθρου 16 του κανονισμού (ΕΕ) αριθ. 1094/2010. Σύμφωνα με το άρθρο 16 παράγραφος 3 του εν λόγω κανονισμού, οι αρμόδιες αρχές και τα χρηματοοικονομικά ιδρύματα καταβάλλουν κάθε δυνατή προσπάθεια να συμμορφωθούν με τις εκάστοτε κατευθυντήριες γραμμές και συστάσεις.
25. Οι αρμόδιες αρχές που συμμορφώνονται ή σκοπεύουν να συμμορφωθούν με τις παρούσες κατευθυντήριες γραμμές πρέπει να τις ενσωματώσουν δεόντως στο κανονιστικό ή εποπτικό τους πλαίσιο.
26. Οι αρμόδιες αρχές πρέπει να επιβεβαιώνουν στην ΕΙΟΠΑ αν συμμορφώνονται ή προτίθενται να συμμορφωθούν προς τις παρούσες κατευθυντήριες γραμμές, αναφέροντας τους λόγους της ενδεχόμενης μη συμμόρφωσης, εντός δύο μηνών από την ημερομηνία έκδοσης της μετάφρασης των κατευθυντήριων γραμμών.
27. Ελλείψει απάντησης εντός της προθεσμίας αυτής, οι αρμόδιες αρχές θα θεωρούνται μη συμμορφούμενες προς τους κανόνες υποβολής στοιχείων και θα αναφέρονται ως τέτοιες.

Τελική διάταξη περί επανεξέτασης

28. Οι παρούσες κατευθυντήριες γραμμές υπόκεινται σε επανεξέταση από την ΕΙΟΠΑ.